

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/1/2018
Identifikačné číslo spisu: 1017201882
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1017201882.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): F. O., narodeného XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Afganská islamská republika, t.č. umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, zastúpeného Centrom právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, so sídlom so sídlom Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sa/91/2017-32 zo dňa 21. novembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sa/91/2017-32 zo dňa 21. novembra 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č.: PPZ-HCP-BA6-273-008/2017-AV zo dňa 15. októbra 2017 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.
Sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-273-008/2017-AV zo dňa 15. októbra 2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „Dublinské nariadenie“) dňom 15.10.2017. Sťažovateľ bol

umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov. Žalovaný podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 15.01.2018.

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný uviedol, že sťažovateľ bol kontrolovaný v motorovom vozidle s bulharským evidenčným číslom v blízkosti bývalého hraničného prechodu Čunovo-Rajka dňa 14.10.2017 v čase o 23.05 hod. spolu s inými cudzincami. Sťažovateľ nepreukázal oprávnenosť pobytu na území Slovenskej republiky, nedisponoval žiadnym dokladom totožnosti.

3. Po vykonaní lustrácií v informačných systémoch Eurodac zistil, že sťažovateľ je žiadateľom o udelenie azylu v jednom z členských štátov, konkrétne na území Bulharskej republiky a Gréckej republiky. Žalovaný dňa 15.10.2017 začal konanie vo veci zaistenia sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu sťažovateľa podľa Dublinského nariadenia z dôvodu, že existuje značné riziko jeho úteku.

4. Žalovaný uviedol, že sťažovateľ na území schengenského priestoru nemá udelený pobyt podľa zák. č. 404/2011 Z.z., počas svojej cesty opakovane žiadal o udelenie azylu a po umiestnení do tábora nevyčkal na rozhodnutie vo veci a odišiel. Chcel sa dostať do Rakúskej republiky. Z jeho konania ako aj vyjadrení jednoznačne vyplýva značné riziko jeho úteku. Žalovaný zistil, že sťažovateľ nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z.z., nakoľko prípadným uložením uvedenej povinnosti by mohlo prísť k zmareniu sledovaného cieľa, a to návratu na územie členského štátu, keďže Slovenská republika je v prípade sťažovateľa iba tranzitnou krajinou, na ktorej území nechce zotrvať.

5. Dĺžku doby zaistenia stanovil v súlade s § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z., do 15.01.2018, počas ktorej žalovaný vykoná všetky úkony potrebné na odovzdanie sťažovateľa na územie zodpovedného členského štátu. V danom prípade pôjde hlavne o zabezpečenie akceptácie prevzatia zo strany zodpovedného členského štátu, ako aj samotnú prípravu prevozu, jeho technické, materiálne a personálne zabezpečenie, pričom po celý čas zaistenia žalovaný bude postupovať v súlade s ustanovením § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. a samotnú dĺžku doby, nutnú na reálny výkon prevozu sťažovateľa nie je možné presne určiť. Z tohto dôvodu dĺžka doby zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov medzi, ktoré okrem iného patrí komunikácia medzi štátnymi orgánmi Slovenskej republiky a zodpovednými členskými štátmi ako aj vybavenie všetkých potrebných náležitostí na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe krajiny signátormi, prípadne iné nepredvídateľné okolnosti, ktoré nemožno predbežne určiť.

II.

Konanie na krajskom súde

6. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- žalovaný v konaní nedostatočne zistil skutkový stav veci;
- napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci;
- preskúmané rozhodnutie je nepreskúmateľné;
- žalovaný nešpecifikoval štát, do ktorého má byť sťažovateľ vrátený ako ani to, ako skúmal bezpečnosť danej krajiny;
- žalovaný nedostatočne odôvodnil existenciu značného rizika úteku;
- preskúmané rozhodnutie trpí v časti skúmania a vyhodnotenia možností uloženia miernejších donucovacích opatrení voči zaisteniu vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a
- žalovaný dĺžku doby zaistenia neodôvodnil žiadnymi konkrétnymi dôvodmi a konkrétnymi skutkovými okolnosťami prejednávanej veci.

7. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že jej nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov:

- rozhodnutie o tom, do ktorého štátu bude sťažovateľ odovzdaný ako aj preskúmanie bezpečnostnej situácie danej krajiny prináleží Dublinškému stredisku Migračného úradu a nie žalovanému;
- existencia značného rizika úteku sťažovateľa je preukázaná z jeho vyjadrení ako aj jeho konaním, keďže nelegálne vstúpil na územie Slovenskej republiky pričom v iných členských krajinách žiadal o udelenie medzinárodnej ochrany a chce sa dostať na územie Rakúskej republiky;
- zo zápisníc jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ nemá finančné prostriedky ani ubytovanie na území Slovenskej republiky, preto sťažovateľ nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z.z.;
- žalovaný dĺžku doby zaistenia stanovil na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 15.01.2018 podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z., pričom počas tejto doby bude zabezpečená akceptácia zo strany zodpovedného štátu a a príprava realizácie prevozu;
- podanie žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky nie je dôvodom pre jeho prepustenie zo zaistenia a nespôsobuje zánik jeho účelu

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

8. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd:

- nesprávne právne posúdil žalobnú námietku sťažovateľa, týkajúcu sa krajiny, do ktorej má byť sťažovateľ vrátený ako aj otázku bezpečnosti danej krajiny;
- pri preskúmaní rozhodnutia nedostatočne zistil skutkový stav veci a následne vec nesprávne právne posúdil;
- dĺžka doby zaistenia nie je dostatočne odôvodnená a z tohto dôvodu je preskúmané rozhodnutie nepreskúmateľné.

10. Ani z preskúmaného rozhodnutia, ani z napadnutého rozsudku nie je jasné, ktorá z krajiny Európskej únie je krajinou, s ktorou žalovaný rokuje o prevzatí alebo prijatí späť. Sťažovateľ síce požiadal o udelenie azylu v Bulharskej republike a v Gréckej republike avšak v preskúmanom rozhodnutí nie je špecifikovaný žiadny štát, do ktorého má byť odovzdaný, sťažovateľ je v neistote.

11. Vzhľadom na nestanovenie zodpovednej krajiny, s ktorou žalovaný rokuje, nemohla byť ani správne posúdená otázka bezpečnosti takejto krajiny. Ďalej sťažovateľ vo vzťahu k povinnosti skúmať otázku bezpečnosti krajiny do ktorej má byť odovzdaný poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Szak/5/2017 zo dňa 22.05.2017.

12. V súvislosti nedostatočným odôvodnením dĺžky doby zaistenia poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10SZa/4/2012 a sp. zn. 1SZa/4/2015.

13. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

B)

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa na výzvu krajského súdu nevyjadril.

IV.

Právny názor kasačného súdu

15. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. potrebné zmeniť tak, že ruší preskúmané rozhodnutie a vec žalovanému vracia na ďalšie konanie.

16. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 2 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. januára 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

17. V predmetnej veci žalovaný rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Dublinského nariadenia dňom 15.10.2017. Žalovaný podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 15.01.2018.

18. Zo znenia § 206 ods. 4 S.s.p. jednoznačne vyplýva, že pre správny súd je pri rozhodovaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia rozhodujúci stav v čase vyhlásenia alebo vydania jeho rozhodnutia. V súvislosti s uvedeným sa mal krajský súd zaoberať aj novými skutočnosťami, a teda skutočnosťou, že sťažovateľ dňa 23.10.2017 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

19. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že sťažovateľ po vydaní preskúmaného rozhodnutia a po prevezení do ÚPZC Medveďov dňa 23.10.2017 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. S poukazom na ustanovenie § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak vyplýva, že žiadateľ o azyl je počas konania o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. V danom prípade tak došlo k zmene skutkových okolností prípadu sťažovateľa a žalovaný mal povinnosť sa s týmito novými skutočnosťami zaoberať a v prípade, že sa rozhodol ponechať sťažovateľa v zaistení (pôvodne za účelom zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa Dublinského nariadenia) aj po podaní žiadosti o azyl, mal žalovaný vydať nové rozhodnutie o zaistení žiadateľa o azyl, v ktorom by bol presne špecifikovaný dôvod zaistenia, resp. ponechania v zaistení cudzinca v zmysle § 88a zák. č. 404/2011 Z.z. a článku 8 ods. 3 Smernice č. 2013/33/EÚ (Prijímacia smernica), čo však žalovaný neurobil.

20. Vo svetle uvedeného poukazuje kasačný súd na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sza/6/2013 zo dňa 24.09.2013: „Ak zaistený cudzinec požiada o medzinárodnú ochranu, spravidla to bude mať za následok ukončenie zaistenia podľa čl. 15 Návratovej smernice č. 2008/115/ES, ako konštatoval Súdny dvor Európskej únie vo veci A/rslan/, a policajný útvar bude povinný cudzinec bez zbytočného odkladu zo zaistenia prepustiť; dôvody pre pôvodné zaistenie cudzinca tak automaticky pominú. Ak však policajný útvar dospeje k záveru, že žiadosť cudzinca o medzinárodnú ochranu je účelová, podaná iba za účelom pozdržať, či dokonca zmarit' výkon rozhodnutia o vyhostení cudzinca, môže znova rozhodnúť podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, že dôvody predchádzajúceho zaistenia trvajú, napriek tomu, že cudzinec požiadal o medzinárodnú ochranu. V takomto rozhodnutí policajný útvar vyloží, aké konkrétne dôvody ospravedlňujú trvanie zaistenia cudzinca po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu.“

21. Takej situácii, kedy štátny príslušník tretej krajiny, zaistený podľa ust. § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. požiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a účel jeho zaistenia aj naďalej

trvá, zodpovedá aplikácia ust. § 88a ods. 1 písm. e) zák. č. 404/2011 Z.z., t.j. zaistenie žiadateľa o udelenie azylu z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. c).

22. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nestanovenie členského štátu Európskej únie vo výroku preskúmaného rozhodnutia, resp. v jeho odôvodnení a zároveň z toho plynúce nesprávne posúdenie otázky bezpečnosti takejto krajiny, resp. absenciu takehoto posúdenia. Vo vzťahu k tomuto sťažnostnému bodu kasačný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vo veciach zaistenia cudzincov (napr. 1SZa/7/2016) a dodáva, že žalovaný správny orgán je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi. Rovnako tak v rozhodnutí o zaistení nesmie absentovať dôvodnosť zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúceho v jeho umiestnení do útvaru policajného zaistenia.

23. Povinnosťou žalovaného je preto odôvodniť rozhodnutie o zaistení tiež z hľadiska účelnosti zaistenia, uvedenej v § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. Preto pokiaľ rozhodnutie o zaistení na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Dublinského nariadenia nie je odôvodnené aj z tohto, vyššie spomínaného hľadiska, je z pohľadu kasačného súdu nedostatočne odôvodnené a teda nepreskúmateľné.

24. Napokon, pokiaľ žalovaný neuviedol krajinu do ktorej má byť sťažovateľ odovzdaný, pričom v rozhodnutí iba poukázal na predchádzajúce podanie žiadosti o udelenie azylu na území Gréckej republiky a Bulharskej republiky, takúto skutočnosť kasačný súd považoval za nedostatok preskúmaného rozhodnutia.

25. V tejto súvislosti musí kasačný súd poukázať na čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 ústavy Slovenskej republiky prednosť pre zákonmi Slovenskej republiky, podľa ktorého možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

26. Z uvedeného potom vyplýva, že ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca (v prejednávanej veci sťažovateľa).

27. Podľa kasačného súdu je v zmysle vyššie citovanej judikatúry povinnosťou krajského súdu preveriť, či žalovaný skúmal účel zaistenia - teda či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky alebo či účel zaistenia naďalej trvá (§ 90 ods. 1 písm. d/ zák. č. 404/2011 Z.z.).

28. Predovšetkým musí kasačný súd zdôrazniť, že žalovaný pred vydaním preskúmaného rozhodnutia, ale aj v priebehu súdneho konania o prieskume uvedeného rozhodnutia mal preverovať, či kompetentné orgány proces podľa Dublinského nariadenia začali a aké úkony sa v tejto veci vykonali, pretože od časovej postupnosti závisel samotný účel zaistenia, nakoľko jeho reálnosť (realizovateľnosť účelu) je vždy nevyhnutnou podmienkou zákonnosti zaistenia.

29. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že žalovaný dňa 15.10.2017 požiadal Dublinské stredisko o „preskúmanie podmienok pre začatie a následné začatie konania ktoré ustanovuje kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov ktorého cieľom bude prevoz cudzinca na územie zodpovedného štátu“. Súčasťou tohto podania je aj zoznam ďalších štátnych príslušníkov tretích krajín a informácia o tom, že ide o žiadateľov o poskytnutie medzinárodnej ochrany na území iných členských štátov. Z administratívneho spisu žalovaného však nevyplýva akýkoľvek ďalší dôkaz o komunikácii žalovaného s Dublinským strediskom ohľadom splnenia podmienok pre začatie konania podľa

Dublinského nariadenia, resp. o komunikácii s (konkrétnym) dožiadaným členským štátom.

30. Zároveň obsah administratívneho spisu, odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia ako aj absencia vyjadrenia žalovaného ku kasačnej sťažnosti napovedá o nedostatočne individuálnom prístupe žalovaného k posúdeniu predmetného prípadu. Aj napriek tomu, že v zmysle § 450 ods. 3 S.s.p., ak žalovaný nepredloží svoje stanovisko ku kasačnej sťažnosti, bude sa konať bez tohto stanoviska, je nepochybné, že v danom prípade (pokiaľ ide o pozbavenie osobnej slobody) vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe ako aj ku kasačnej sťažnosti môže predstavovať zdroj aktuálnych informácií o jeho ďalšom postupe vo veci zaistenia.

31. Za takto neštandardnej situácie sú na mieste pochybnosti o dodržaní postupu podľa § 90 ods. 2 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. ako aj podľa príslušných ustanovení Dublinského nariadenia, čo je z pohľadu kasačného súdu dostatočným dôvodom pre vyslovenie záveru o nepreukázaní účelnosti zaistenia sťažovateľa a teda aj o nezákonnosti pozbavenia jeho osobnej slobody.

32. Vo vzťahu k sťažnostnému bodu sťažovateľa, týkajúceho sa neposúdenia otázky bezpečnosti v zodpovednom členskom štáte Európskej únie, kasačný súd odkazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (m.m. sp.zn. 1 SŽa/31/2014), v ktorých zdôraznil nutnosť aktuálnych relevantných správ o podmienkach v krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny odovzdaný, ako aj schopnosti daného štátu prevziať takúto osobu. Na základe vedomostí o takýchto skutočnostiach potom žalovaný v súlade s princípom individuálneho prístupu pri rozhodovaní o zaistení cudzinca posúdi, či je dosiahnutie účelu zaistenia v danom prípade aspoň potenciálne možné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia žalovaného ako aj z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by žalovaný vo vzťahu k Bulharskej republike resp. Gréckej republike splnenie vyššie uvedených podmienok skúmal (napriek dostupným správam o pozastavení transferov v systéme Dublin III. do Bulharska na základe rozhodnutí súdov v Belgicku, Nemecku, Holandsku, Taliansku, Francúzsku a Švajčiarsku v roku 2016 a 2017, vid' AIDA-Asylum Information Database, Country Report : Bulgaria 2016 , , EDAL - European Database of Asylum Law), preto bolo potrebné prisvedčiť aj tomuto sťažnostnému bodu sťažovateľa.

33. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď preskúmané rozhodnutie potvrdil. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. platí, že ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.,

34. O bezodkladnom prepustení sťažovateľa kasačný súd nerozhodol, nakoľko zistil, že tento sa v čase rozhodovania o podanej kasačnej sťažnosti nachádzal v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov na základe nového rozhodnutia o jeho zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. e) zák. č. 404/2011 Z.z. (teda podľa iného zákonného dôvodu ako v prejednávanej právnej veci), ktoré nebolo predmetom preskúmania v tomto konaní.

35. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.